

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

BRANKO CESTNIK: SONCE PETOVIONE

Podatki o knjigi

- Naslov: Sonce Petovione
- Avtor: mag. Branko Cestnik
- Zemljevidi: mag. Branko Cestnik
- Uredila in lektorirala: Aleš Čeh in dr. Tanja Ozvatič
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda s ščitnim ovitkom
- Število strani: 516
- ISBN: 978-961-278-471-3
- Cena: 35 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2019

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Zgodovinski roman o prihodu krščanstva na Ptuj

V zgodovinskem romanu Branka Cestnika spoznavamo življenjske zgodbe treh mož, ki jih usoda združi na antičnem Ptujju. Sredi nemirnih časov vladanja cesarja Komoda bodo morali kljub različnemu izhodišču najti stičišče v prijateljstvu in skrbi drug za drugega.

Roman *Sonce Petovione* spremlja tri protagoniste, ki jih kljub različnemu, verskemu prepričanju in odnosu do Rimskega cesarstva družijo pokončna drža, ki njim in njihovim družinam omogoča obstanek v državi, ki se spopada z notranje- in zunanjepolitičnimi pretresi. To so poganski stotnik, kleni Latinec, ki si po vstopu v pokoj v Petovionu ustvari družinski dom; suženj, nubijski orjak, ki dela v pohorskih kamnolomih in je pripadnik egiptovskega Serapisovega kulta; ter novodošla grška trgovska družina iz Nikomedije, ki je prva, ki v mesto ob Dravi prinese krščanstvo.

Njihova napeta usoda se poveže na antičnem Ptujju, ki v romanu diha in živi kot samosvoj protagonist. Zgodovinsko se roman naslanja na študije o svetem Viktorinu Ptujskem (+ 303), ki nakazujejo, da je krščanstvo v Petovionu in s tem v ta del Panonije ter morda tudi Norika prišlo že pred letom 200, in sicer s prišleki z Orienta. Vendar v ospredju ni zgolj zgodnji nastop ptujskega krščanstva, ki bi lahko bilo sploh prvo na območju današnje Slovenije, temveč tudi poganska duša rimskega mesta ob Dravi. Branko Cestnik nam Ptuj rekonstruira natančno in pretanjeno, z ozirom na številne zgodovinske in arheološke vire, ki nam z obsežnim slovarjem na koncu knjige Petoviono oživijo na neponovljiv način. Tematike v romanu pa se preko upodabljanja različnih vzhodnih kultov, mitraizma, zgodnjega krščanstva, notranjepolitičnih spletk in vpada tujih plemen lotevajo tudi problematik, ki so aktualne še dandanes: vloga ženske v Cerkvi, odnos med politiko in religijo ter dialog med različnimi religijami in kulturami.

O avtorju

Branko Cestnik, rojen 1965 na Hajdini pri Ptuju, je leta 1986 vstopil v misijonarski red klaretincev, ki ga je poslal na študij v Rim in kasneje v noviciat v Madrid. Na Salezijanski univerzi je magistriral s temo Iskanje Boga v gledališču Eugèna Ionesca. Od takrat se je pričel uveljavljati kot pisec, komentator in kolumnist v katoliških in drugih medijih. Leta 2016 je pri celovški Mohorjevi izdal zbirko esejističnih zapisov *Manj, boljše, tišje. Sonce Petovione* je avtorjev romaneskni prvenec.

Iz knjige

Je grlica in je mačka, ki namerava požreti grličine mladičke. Nekaj krempljastih skokov po deblu navzgor in pojedina je prislužena. Grlica mačke ne more skljuvati, zato pa pritegne njeno pozornost, ko je ta še na tleh. Odvede jo proč od gnezda. V skrajni sili se naredi ranjeno, v mačji bližini čepi, maha s krili, kakor da so polomljena, kakor da ne more vzleteti. Nastavlja se plenilki, presneto tvega.

Da bi rešila mladiče.

Da bi, kakor je njej bilo dano, tudi njenimi mladiči jutri zaživel in okusili svobodo izpod modrega neba, svoje odraslo gruljenje pomešali s šuštenjem drevesnih krošenj, svoje rdeče tačke namočili v tople mlake, ki jih ptičjim plemenom podarijo poletne nevihte.

Ko je kuga prvič morila po Nikomediji, je bila Mirjam prvič noseča. Neka zdravilka iz predmestja ji je po otipavanju povedala, da bo rodila dva in da naj v uri krčev pokliče na pomoč najboljšo porodničarke.

Mirjam je srečno rodila.

Kuga, pijana smrt, je jemala življenja, spet nehala in odšla drugam. Vsi Neokleosovi, vključno z Zenasovimi v Niceji, so ostali živi in zdravi. V soseščini je bilo drugače. Neka krepka žena, ki je zbolela, je kugo sicer preživela, umrli pa so njen mož in vsi otroci. Okolica je bila prepričana, da so se črne smrti nalezli od matere, ko so ji stregli.

Mirjam je v tistih dneh Heliodorju zatrdila, da bi šla iz mesta, če bi bila v hiši prva okužena. Od domačih bi se skrila kam v hribe in tam ali ozdravela ali umrla. Heliodor ji je vztrajno pripovedoval izkušnjo iz Hatre in ji razlagal, da bolnikom ni treba v osamo v hribe, dovolj je, da so kje blizu doma strogo ločeni od drugih in da so vsi zelo previdni v stikih z njimi.

Ni se dala.

»Nikakor ne bi dopustila, da bi se kdo od vas nalezal smrti. Bila bi kot tista grlica, ki sem jo nekoč opazovala v Antiohiji. Hodila je po tleh in proč od svojega gnezda, proč od mladičev vlekla mačko,« je rekla neko noč, ko sta upihnila oljenko in se zazibala v objem.

»Kam je vlekla mačko?« je vprašal Heliodor.

»Nase.«

(Str. 67–68)